

Creació

Una setmana menjant només herba

- Hola, sóc en Pau, tinc 10 any visc a un poblet als afores de Barcelona, he tingut una experiència molt especial. Voleu que us la expliqui?

Bé doncs, tot va començar una tarda d'estiu a casa de la meva tieta Carolina, que per cert és exploradora i és bastant bona en el seu treball.

A la meva tieta en un dels seus viatges li van explicar una llegenda molt antiga ,que s'havia anat transmetent de pares a fills, aquell mateix dia me la va explicar, jo em vaig quedar de pedra. Em recordo de dos fragments. Els fragments anaven més o menys així:

" ... per rescatar la gent del poblat, l'or blau haureu de trobar.

*... per rescatar la gent del poblat, l'or verd haureu de trobar.

i els dos haureu de fusionar " .

Aquelles frases em van fer reaccionar ,volia ajudar la gent del poblat que esmentava a la història.

Però, jo no sabia res d'aquella gent. No sabia per on començar a buscar, vaig demanar a la meva tieta Carolina que esbrinés l'origen d'aquella història. L'endemà ja vam saber d'on procedia, procedia de l'Àfrica, per ser exactes de la zona del desert del Kalahari, ja que aquella zona és molt seca i calorosa. Al principi ens imaginàvem que era impossible que una civilització pogués haver viscut en aquelles condicions, però els experts asseguraven de que la llegenda podria ser certa.

Per comprovar-ho, varem agafar el primer vol cap a l'Àfrica, varem aterrar sense problemes , vam demanar un transport i al minut ja estava plantat davant nostre, li vam demanar si us plau si ens podia dur a l'heliport mes proper, a l'hora ja hi érem, vam demanar a un dels pilots si ens podia organitzar una excursió al desert de Kalahari, el pilot tot orgullós va acceptar. Varem tardar una mica més en arribar per causa d'una tempesta de sorra, no es veia res, vam haver de fer un aterratge d'emergència, quan la tempesta va amainar va aparèixer un poble mig abandonat, ens vam acostar:

-Oh Déu meu ! Era el poblet de la llegenda.

Tots dos ens vam quedar de pedra, vam córrer fins que les cames ens van dir prou , a l' entrar vam veure un noi de 5 o 6 any aproximadament que ens parlava però no l'enteniem. Parlava en l'idioma de la seva tribu, sort que la meva tieta que portava el seu diccionari universal. Va descobrir que el nen demanava menjar i aigua, nosaltres amablement li vam donar i li vam prometre que trobaríem la solució al problema .

Aquella nit varem quedar-nos a dormir al poblat, humilment aquella gent ens va acollir i ens va donar un sostre sota el que refugiar-nos, l'endemà la turmenta havia desaparegut per complet, i, en la llunyania, entre les muntanyes i dunes, vam veure una cova misteriosa, ens vam calçar les botes i vam anar a explorar-la .

L'entrada era fosca, no vèiem res.

-Espera !!,sí ,allà !!

Efectivament, hi havia un puntet, que a mesura que avançàvem s'anava fent més gran, quan ja vam estar prou aprop per observar-ho ens vam adonar que era la sortida, vam sortir i ...

Ens vam quedar sense paraules, era un món totalment diferent del que hi havíem deixat a l'entrada. Era un món tot verd, a vessar d'aigua i ple d'animals, en aquell moment ens varem adonar de que aquells fragments de la llegenda es referien a aquest món abundant en colors.

- ***l'or blau ---- aigua***
- ***l'or verd ---- vegetació***
- ***i fusionats formen un món perfecte en la que la fam i las sequeres no existeixen .***

Tots dos vam ensenyar als habitants d'aquell petit poble maleït per les sequeres i fam, aquell món totalment diferent del que ells acabaven de deixar enrere. Ara haurien de començar de zero, una nova vida .

Ara encara me'n recordo d'aquell nen. Sobretot del seu somriure, semblava que et donés la seva vida, per un moment em vaig sentir molt feliç, i és per això que aquesta experiència no se m'oblidarà mai .